

Gândăcelul
de Elena Farago

– De ce m-ai prins în pumnul tău,
Copil frumos, tu nu știi oare
Că-s mic și eu și că mă doare
De ce mă strângi așa de rău?

Copil ca tine sunt și eu,
Și-mi place să mă joc și mie,
Și milă trebuie să-ți fie
De spaima și de plânsul meu!

De ce să vrei să mă omori?
Că am și eu părinți ca tine,
Și-ar plânge mama după mine,
Și-ar plânge bietelesurori,

Și-ar plânge tata mult de tot
Căci am trăit abia trei zile,
Îndură-te de ei, copile,
Și lasă-mă, că nu mai pot!

Așa plângea un gândăcel
În pumnul ce-l strângea să-l rupă
Și l-a deschis copilul după
Ce n-a mai fost nimic din el!

A încercat să-l mai învie
Sufându-i aripile-n vânt,
Dar a căzut în țărână frânt
Și-nțepenit pentru vecie!

Scârbit de fapta ta cea rea,
Degeaba plângi acum, copile,
Ci du-te-n casă-acum și zi-le
Părinților isprava ta.

Și zi-le că de-acum ai vrea
Să ocrotești cu bunătațe,
În cale-ți, orice vietate,
Oricât de făr-de-nsemnatate
Și-oricât de mică ar fi ea!